

отъ месечината легло, и свила лакти надъ подгънатитѣ си колѣне, дочакваше мжтната свѣтлина на утрото. Тогава, уморена отъ безсъние, поглеждаше враждебно смарагда на пръста си и заспиваше като пребита.

Наскоро Иваница замина съ князь Белота за Одринъ, кждето щѣха да го чакатъ императоръ Фридрихъ и пратеницитѣ на Неманъ.

Тамъ, българи, алемани и сърби, сключиха съюзъ за обща борба противъ ромеитѣ.

Войната щѣше да почне презъ пролѣтъта. Презъ мартъ 80.000 кръстоносци щѣха да обсадятъ флотитѣ на Генуа и Венеция. Българитѣ щѣха да събератъ 40.000 войника, а сърбитѣ 20.000. Фридрихъ щѣше да признае на българския господаръ царската титла.

Българи и сърби щѣха да станатъ господари на полуострова и да си го подѣлятъ. Добромиръ Хризъ сжщо обеща помощта си, събирайки люде отъ Долна земя.

Цѣла зима Асѣнъ и Петъръ трескаво подготвяха великата бранъ, която щѣше да осжществи най-смѣлитѣ имъ блѣнове. Ковачницитѣ день и нощъ работѣха щитове, копия и мечове. Боляритѣ стѣгаха опълченията си. Куманитѣ обещаха помощта си. Бойнитѣ коне се хранѣха особено грижливо. Сърбитѣ сжщо събираха люде и оржжие.

Женитѣ приготвяха пѣксеметъ за войската. Старци помагаша на младитѣ да стѣгатъ лжкове и колчани. Всичко живѣеше само съ мисълта за предстоящитѣ сждбовни дни.

Въ това време грѣцкиятъ патриархъ проповѣдваше въ църквата „Света София“ смъртна вражда и изтрѣбление на латинитѣ. Императоръ Фридрихъ замина да прегледа тракийскитѣ крепости, като остави въ Филипополъ сина си и епископитѣ, които бѣха тѣй много задържани отъ Исака.

— За да си починатъ отъ дългото имъ стоене прави предъ василевса... — каза шеговито той, цѣлувайки имъ ржка.

Ала нему не бѣше до шѣга. Сърдцето му се свиваше при мисълта, че напраздно губи сили и време, за да се бори съ излишни врагове, когато на изтокъ Саладинъ очакваше предизвикателно оржжието му.